

Hoe vaak hoor je niet “ Hij staat aan het randje van de maatschappij” alsof de maatschappij iets anders is dan wij mensen.

Niemand kan aan de rand van de maatschappij staan.

Stel voor dat dit toch zou kunnen dan gaat het vaak om asociaal gedrag.

Dan gaat het om mensen die niet mee kunnen komen, of zich niet aan kunnen passen aan de maatschappij. Over a-sociaal gedrag gesproken, dan kunnen we diegenen die liegen en bedriegen en de zogenaamde aangepaste mens uit goede milieu's er ook wel bij zetten. Het uitbuiten en verrijken van zichzelf ten koste van arme mensen kan je niet sociaal noemen.

De “derde wereld”, ook zo'n wonderlijke benaming. Kom nou, er is toch maar één wereld die bestaat uit verschillende landen, één volk die bestaat uit verschillende kleuren en gezichten. Het gaat toch om de mensheid in zijn geheel.

Maar uiteindelijk zijn wij en daarmee bedoel ik wij mensen , de maatschappij, de wereld en net zoals de z.g. bovenlaag, hoort de z.g. onderlaag daar ook bij. Wij hebben allemaal recht op een plaatsje in de maatschappij, of we nu wel of niet kunnen werken, arm of rijk zijn, wel of niet aangepast. We zijn mens en behoren bij de mensheid in zijn geheel. Scheiding wordt aangebracht door diegenen die behoefte hebben aan macht en alleenheerschappij.

We leven z.g. in een democratisch land, waarin ieder recht van spreken heeft, maar daar wordt steeds minder naar geluisterd door de top.

Ik meende altijd dat zij de dienaren van het volk waren, maar dat is al lang achterhaald.

Het ene schandaal na het andere wordt openbaar. Wanneer de gewone man zijn werk niet goed doet wordt hij ontslagen, gaat in de w.w en krijgt minder geld. De man aan de top die zijn werk niet goed doet krijgt een gouden handdruk en is voor zijn leven onder de pannen. Degenen die niet in de gelegenheid zijn om te werken door ziekte, ouderdom, onvermogen, geestelijk of lichamelijk handicap worden aan alle kanten uitgestoten en zoals je de laatste tijd steeds meer kunt zien en horen, uitgebuit. En het gekke is dat deze mensen juist door de maatschappij ziek zijn geworden en dat is logisch want de mens staat niet meer centraal. Het gaat om cijfertjes op papier, om macht . Heb je niets meer te bieden dan word je uitgekotst. Door alle idiote regeltjes die er zijn gecreëerd kunnen we niet meer ademen dus niet meer functioneren.

Het ene overkoepelende orgaan na het andere wordt opgericht en het wordt allemaal steeds verwarrender. Alleen al in de gezondheidszorg heb je hoge school nodig om te begrijpen waar het om gaat, wat je wel en niet vergoed krijgt. Soms vraag ik me af of ze zelf wel snappen wat ze bedacht hebben. Dit kan niet zo door blijven gaan.

Maar hoe moet het dan anders. Volgens mij is de enige kans die we hebben een mentaliteitsverandering. We moeten ons bewust worden dat we als mensheid één zijn.

Dat we dienen te gaan samenwerken in plaats van met elkaar te concurreren.

Dat het zelfs onmogelijk zou moeten zijn dat er één kind op de wereld honger lijdt.

Hoe kan het dat we dit toelaten met z'n allen. Hoe kan het dat we zoveel als gewoon ervaren of iets wat nu eenmaal zo is.

We moeten weer leren voor elkaar te zorgen en niet alleen maar voor onszelf.

We zijn met elkaar verbonden en hebben elkaar nodig. Op allerlei gebied.

We hebben er met z'n allen een zootje van gemaakt, maar als we dat kunnen dan zijn we ook in staat om er iets moois van te maken. Laten we gaan beseffen dat we op deze manier onze ondergang tegemoet gaan en laten we onze verantwoordelijkheid nemen en iets bijdragen aan een betere wereld. Ieder op zijn eigen unieke manier.

Doe eens iets onvoorwaardelijks voor de ander, wees eens aardig, laat iemand voorgaan bij de kassa. Het begint bij de kleine aardigheidjes en wanneer we allemaal iets aardigs gaan doen zal er zeker een ander klimaat komen. Een klimaat van vriendelijkheid, betrokkenheid en zorg voor elkaar. Is dat nou zo moeilijk?